Ч. 80 Субота 10 (22) цьвітня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

ва цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Конференция намістників ческого і моравского з президентом міністрів. — Характеристичне голосоване в стирийскім соймі. — Чи піде Австро-Угорщина до Хіни. — Варшавскі арештованя. — З филипиньских островів. — Справа самоаньска. — З Риму).

З Відня доносять, що там приїхали намістник Чехії ґр. Куденгове і намістник Моравии бар. Спенс-Боден та конферували вчера через дві години з президентом міністрів ґр. Туном. Ходить чутка, що оба намістники мають бути також на авдиенциї у Є. Вел. Цісаря.

В стирийскім соймі прийшло на вчерашнім засіданю до характеристичної ухвали. Пос. Децко поставив був внесене, щоби в місцевоски Сьв. Юр (St. Georgen), положеній при полудневій зелізници основано краєву школу виділову зі словіньским язиком викладовим. Бесідник мотивував своє внесене тим, що в окрузі Сьв-Юрскім жиє 98 процент словіньскої людности, отже жадане, щоби там язик словіньский був викладовим, єсть зовсім оправдане. Бесідник додав ще, що, розуміє ся, в школі тій будуть учити і німецкого язика. При голосованю відкинено внесене пос. Децка 20 голосами против 20. По оголошеню того результату голосованя Словінці вийшли з салі нарад.

Від якогось часу ходила чутка навіть за границею, що Австро - Угорщина рішила ся набути землю в Хіні і виступати там так само як другі держави. Отже о сій справі пишуть тепер з Відня до Kreutz Ztg.: В послідних днях виринули вісти, після котрих в поглядах австро-угорского правительства мала настати зміна в справі набутя землі в Хіні і що австро-угорска держава готова вже станути там до конкуренції з другими державами. Вісти ті суть о стілько недокладні, що в дотичних поглядах австро-угорского правительства не настала ніяка зміна. Але того ніхто не говорив, щоби Австро-Угорщина взагалі і на будуче не старала ся набути землі в Хіні. На тепер такий намір не стоїть на порядку дневнім.

Після точнійших вістий, які одержали польскі ґазети з Варшави арештовано там лиш двох редакторів Новодворского і Лібіцкого, а у професора Коржона відбула ся лиш ревізия. Після декотрих польских ґазет арештоване наступило не на приказ місцевого правительства, але на безпосередний приказ з Петербурга. Арештоване то має стояти в звязи зі справою звістних розрухів студентских в Росиї, котрі були так само і в Варшаві. Впрочім говорять, що арештованих випущено вже на волю.

З Вашінґтону доносять, що секретар маринарки Льонґ одержав дня 18 с. м. від адмірала Дюї трохи невиразну телеґраму, з котрої виходить, що дня 12 с. м. відплив один корабель на всхідне побереже острова Люцон, щоби там прийти в поміч малому відділови іспаньского войска, зложеному з 80 вояків і двох сьвященників. З ушкодженої телеґрами виходило би також, що один американьский офіцир з малим відділом войска дістав ся в засідку повстанців. З Манілї прийшла знов до Мадриду вість, що якийсь іспаньский плінник, котрий утік від Баґалів, розповідав, що повстанці розпоряджають 50·000 карабінів і 200 пушками. В глубині краю єсть всюди спокій і роботи в поли поступають скоро. Поживи єсть всюди подостатком.

Вашінґтоньский департамент війни оголосив, що відкликане ґен. Лявзона не можна уважати за доказ, мовби то правительство американьске уважало війну на Филипинах за безплодну.

В анґлійскій палаті послів заявив секретар державний Бродрік, що три правительства, котрі займають ся справою самоаньских островів, ухвалили як слідує: Зі взгляду на послідні розрухи і в цїли заведеня ладу і спокою установлено комісию, котра має обняти провізорично правлїне на острові. Члени комісиї будуть представляти найвисшу власть. Всї ухвали комісиї мають бути однодушні, а коли би в якімсь случаю не могло прийти до згоди, то комісарі відкличуть ся до своїх правительств. З Вашінґтону доносять, що члени комісиї самоаньскої наміряють позістати около чотирох місяців на Самоа, а відтак поїхати разом до Вашінґтону, де уложать спільно остаточні внесеня.

Папа займає ся тепер виготовлюванєм двох документів, з котрих один відносить ся до ювилею, який має ся обходити в Римі з нагоди початку 20-ого столїтя, а другий має містити в собі доповняючі постанови в справі конклаве, виданих свого часу папою Пієм IX. Той другий документ єсть призначений виключно для кардиналів.

СТАРІСТЬ.

(З ческого — Оттокара Іржаржа.)

„Старість, така річ, що єї ніхто не потребує" — говорила тітка Франтішка. Стара навіть не знала, що сказала. Витерла рукою уста, похитала схиленою головою і пішла до хати, де мешкала з своєю сестрою Пепкою, доброю, але рішучою женщиною, що вже перебула не одну біду на сьвіті.

Бідна душа та тітка Франтішка, а до того убога; жебрачка тілом, царівна серцем. Єї жите було одною тяжкою роботою без перестанку. Від сьвіта до ночи в поті лиця аж до упаду працювати лише з любови до праці і свояків, було єї найбільшою приємностию. Не захланність і жадоба зиску спонукували єї до тяжкого труду, лиш то, що не могла дивити ся на нелад і погану роботу. А над всім тим царювало горячкове бажане, аби рід, з котрого походила, і млин, в котрім стояла єї колиска, не загирили ся, не розійшли ся задля лихого господарства. Хотіла, аби обоє були разом на віки вічні, і тому з дитинним упором хоронила кожду дрібку, кожде зернятко повіреного їй маєтку. Млин і рід — ті дві річи виповнювали єї гадки, єї серце, єї цілу душу. Щадила, складала, зганяла, збирала лише для млина і брата, забуваючи цілковито на себе, так дуже, що в старости літ була без кута і без хати, без крейцаря, осиротіла, опущена, сама як палець, хоч мала ціле село родини. Але яка то була родина! Всьо горде і надуте, як паньскі льокаї, глупе як телята, а тверде і безсердечне як камінь.

Тітка Франтішка заступала своєму братови від молодости господиню, а своїм молодшим сестрам матїр. Мельник переймив по родичах млин в довгах. Хотячи вирівнати недоплати і виплатити сестрам їх частки, мав на що збирати. Тому дер де дало ся, аби вилізти з багна. Більшу часть сестер збув кількома риньскими. Тітку Франтішку намовив, що позволила вичеркнути з книг свою пайку, що тяжила на млині, немов би єї вже взяла, лише щоби млин не втопив ся в довгах. Вкінци мельник, не маючи иншого виходу, добре оженив ся.

— Не брав молодої — судили люди — не дивив ся на красу, лише на питель — і пальцями показували, що ті слова мали значити.

Тітка Франтішка розуміла, що з братовою женитьбою єї дни в млині почислені. Отже почала гадати о власній доли, хоч нерадо була би розставала ся з млином; аж надто зріс з єї серцем і сама гадка, що мала би перебрати ся з ним, була для неї тяжка, а цож доперва цілковита розлука. Женихів зголошувало ся досить. Тітка Франтішка була хорошою дівчиною, струнка як тополя, гнучка як лоза, до роботи як огонь, а головна річ: всї знали, що мала не аби які гроші. Але стало ся инакше.

— Маєш досить часу віддавати ся — сказав їй брат, почувши, що хоче свою пайку і рішив, що Франтішка буде помагати жінці. Тітка була рада, що може лишити ся в тім дорогім, вітцівскім гнїзді, до котрого пристала більше як птах до рідної галузи. Пересьвідчили єї братові слова, що має справді досить часу віддавати ся. Досить часу? — —

Літа минали а хороша дівчина подала ся, плечі згорбили ся, чоло поморщило ся, лиця запали.

— Зівяла як маків цьвіт — говорили собі о ній єї товаришки, коли бачили, як кождої неділї вертала з утрені. Тітка Франтішка була і дальше душею і серцем млина. Мельничка лише постогнувала, вигадуючи собі ріжні хороби, аби лиш не стояти в млині, не кормити безрог і худоби, не місити і не печи хлїба, не варити челяди і млинарчукам або не бавити власних дітий. „Така як з цукру" — говорили о ній люди, але мало ще сказали. Тітка Франтішка робила всьо як наймичка і не булаби не допустила до такої ганьби, аби пані мельничка хоч би що пальцем кинула; згоріла би зі встиду. Покірливість з сторони тітки а гордість і надутість зі сторони мельнички, які проявили ся та їх лицях при

Новинки.

Львів дня 21-го цьвітня 1899.

— **Іменованя.** Президия краєвої Дирекциї скарбу іменувала концептових практикантів скарбових: Володим. Лотоцкого, дра Йос. Мазуркевича, Людв. Гавжицкого, Войт. Войтасевича, Алекс. Заяця, Як. Тарсу, Ів. Янишевского, Андр. Пабіяна, Стан. Урбаньского і Йос. Галушку концепістами скарбу. — П. Міністер просьвіти іменував старшого учителя з Косова Жигмонта Вольского шкільним інспектором на мостиский повіт.

— **Полковник Александер Шашкевич** (братанич пок. поета Маркіяна), шеф ґенерального штабу 15-го корпуса, іменований ґенеральним інспектором піонірів.

— **Устні іспити зрілости** в учительских семинариях розпічнуть ся з кінцем сего року шкільного в слідуючім порядку: а) В мужеских семинариях: в Ряшеві дня 2 червня, в Коросні дня 5 червня, в Кракові 8 червня, в Сокали 12 червня, в Тернополи 12 червня, в Самборі 15 червня, в Тарнові 15 червня, у Львові 1 липня, в Станиславові 3 липня; б) в женьских семинариях: у Львові 9 червня, в Кракові 16 червня і в Перемишли 3 липня.

— **В рускій духовній семинариї** у Львові відспіває хор питомців в Велику Пятницю слідуючі страстні псальми: Бортняньского „Благообразний Йосиф" A-moll, „Скажи ми Господи кончину мою" D-moll, „Вскую прискорбна еси душе моя" D-moll, „Пойте Богу нашему" Es-dur і Гайдна „Отче в руці Твої предаю дух мой" Es-dur. — Початок о годині 4-тій по полудни.

— **Загальні збори дяківского товариства** перемиской епархії відбудуть ся дня 11-го мая (в четвер по Томиній неділи) в Перемишли, на котрі виділ товариства запрошує до як найчисленнійшої участи членів, як і всіх нечленів півців з цілої епархії.

— **„Народна Торговля"** оповіщує, що заключила користну умову з одною фабрикою в справі достави січкарень для Гостий „Торговлі" по дуже низкій ціні під услівем численнійших замовлень. Длятого просить управа „Торговлі" вже тепер о численні замовленя, хоч би вже й на осінь, щоби можна предприняти відповідні міри до правильної і вчасної висилки.

— **Пожарництво на курсі для громадских писарів.** З огляду на се, що громадскі писарі можуть в своїх селах причинитись дуже до организациї огневої оборони, союз охотничих сторожий огневих відніс ся до краєвого Виділу з просьбою, щоби на курсах для писарів подавано також науку пожарництва. Виділ полагодив се подане прихильно, наслідком чого плян науки на курсах для громадских писарів розширено ще сею, так пожиточною наукою.

— **Пригоди у Львові.** На Городецкім хотів візник Федір Ситко поправити на конях упряж. В тій хвили один кінь зловив его зубами і роздер єму в страшний спосіб ціле лице, а надто покусав тяжко в рамена. Ситка відставило поготівлє ратункової стациї до шпиталю. — Під Личаківскою рогачкою напали вчера вечером якісь драби на зарібницю Розалію Кіршнер і побили єї так небезпечно, що треба було єї відставити до шпиталю. — Різникови Антонови Сікорскому при робленю ковбас зловила машина до сіканя мяса середний палець лівої руки і посікла его на місци на кусники.

— **Самоубийство.** В четвер о 10-тій годині рано скочив з вікна свого мешканя при ул. Фірманьскій ч. 1 у Львові в самоубийчім намірі Макс. Темпельсман, властитель колектури і трафіки при ул. Баторого. Візваний лікар ратункового поготівя сконстатував, що Темпельсман розбив собі череп в двох місцях і сильно потовк ся. Комісар поліциї, що також прибув на місце пригоди, перевів слідство, з котрого виявило ся, що Темпельсман обжалований о спроневірене 300 зр., посягнув на своє житє, бо не міг ніяк доказати своєї невинности.

— **З причини дефравдациї** відобрав собі житє почтмайстер Секерский в Ропчицях, пересьвідчивши ся, що власти впали вже на слід его злочину.

— **З моста в ріку** упав недавно в Буцневі під Тернополем — як ми вже о тім доносили — селянин Пивоварчук, разом з кіньми. Рівночасно упав до води якийсь дід, котрого струтив спадаючий віз. Пивоварчук виратував ся, а коні утонули. Тіло діда добуто з води доперва по кількох днях. Властитель Буцнева, п. Серватовский дав Пивоварчукови гроші, щоби собі купив нові коні.

— **Пять жінок утікло** з Черновець одної і тої самої ночи. Річ очевидна, що кожда з них належала до иншого мужа і кожда утікла з ким иншим. Мужі лише сконстатували рано свою самітність і рішили, за жінками — не глядати... Завязують натомість клюб опущених чоловіків.

— **Померли:** Анеля з Телиховских Кучиньска, вдова по пароху з Лучинець коло Рогатина, минувшого тиждня в Рогатині, в 69-тім році житя; — Емилія Витошиньска, вдова по пок. Юліяні Витошиньскім, ц. к. поручнику на пенсиї, дня 11 с. м., в Хлібичині лїснім; — Феликс Поляновский, послідний з роду Поляновских, брат померлого торік Станислава Поляновского, в Козлові під Камінкою струмиловою, в 75-тім році житя.

— **Оповістка.** В ночи з 11 на 12 с. м. (з вівтірка на середу) викрадено мені пару кобил враз з візком. Старша мала 14 літ, 16 міри, ясно-каштановата з білим півмісяцем на чолі, на ліве око сліпа, на одній задній нозі над копитом трохи білого. Друга 3-літна той самої високости, каштанка без знаків. Візок на спосіб угорского, малий, плетений, вишнево-мальований, для фірмана до сидженя на переді примонтована дошка. Придибавшому дам одвітну нагороду. — *Йоан Зл. Отто* парох в Лишни, почта Дрогобич.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** у Львові оповідає: Сим подає ся до відомости, що на шляху „Вигнанка-Скала і Тересин Іване пусте" подільских зелізниць (державних) льокальних привернено рух поїздів товарових з днем 18 цьвітня с. м.

Телеґрами.

Відень 21 цьвітня. Є. Вел. Цісар приняв вчера на приватній авдиенциї Є. Е. п. намістника ґр. Пінїньского.

Прага 21 цьвітня. В Кутнагорі при нагоді прогульки около сто послів до відновлених тут будівель історичних обговорювали підчас пира посли Енґель, Пацак і Герольд ситуацию політичну.

Вашінґтон 21 цьвітня. На поміч ґен. Отісови має виїхати до Манїлї 14.000 правильного войска.

Шарльроа 21 цьвітня. Страйк прибирає щораз більші розміри. Доси застрайкувало 18.000 робітників. Всюди спокій.

Ґренада 21. цьвітня. Розійшла ся чутка, що карлісти наміряють вийти на беріг коло Мортіс з великими запасами оружия і муниції. Правительство вислало туди дві компаниї войска.

першій стрічи, що так сказатиб, закаменіли і лишили ся на все від тої пори. Тітка заєдно уважала себе за наймичку і робітницю в млині, між тим як мельничка скоро привикла удавати паню і не робити нічого.

Так ішло з року на рік. Мельник проклинав і кричав, що его обкрадають, мельничка чим раз більше лінивіла а тітка Франтішка мучила себе гадками, хто би то міг красти, коли она так печаливо і совістно всім займає ся. Сама перша увиділа би, як би що пропало. Чи може зле доглядає, зле господарить? І вдвоє більше старала ся та працювала, нераз і в ночи, бо на ту працю день був за короткий. Навіть не хотіла до сита попоїсти, аби лиш брат мав більше. Радше менше варила і вдоволяла ся сухою кіркою, лише щоби ощадити. Люди, ба й власна єї сестра Пепка прозвали єї за то скупою. Они обі часто перечили ся і то нераз дуже завзято. Пепка докоряла тітці, що приходить до неї їсти, а з млина не принесе ніколи і кусника хліба; тітка боронила ся, що не можна нічого принести, бо все під ключем і пораховане. Кожда сторона була пересьвідчена, що друга говорить неправду, але то ні на волос не змінювало річи.

Мельникови уродила ся дитина. Тітка Франтішка вивела єї від пелонок аж під вінець.

— Добре дітям з двома мамами — говорили люди. І так справді, що мали дві: одну рідну, другу пістунку, але та друга любила їх цілим серцем. Тількож за любов віддали, як то кажуть, як каменем за хліб.

Мельник умер. Одинокий син Ян, що був одноокий, взяв млин по вітци. То було его нещастєм, що стратив око. Женитьба не удавалась єму і знеохотила; за то полюбив инші річи, що его знищили і привели млин на лїцитацию. До кількох літ був всьому конець. Ян розпив ся, а маєток перейшов в чужі руки. Навіть цегла не сказала вже мельничці пані. Тітка Франтішка мала вибирати ся з млина.

— Боже всемогучий! — заплакала, коли їй то сказали і заломила поморщені, скоравілі руки. Єї голос звучав незвичайно сумно, повний жалю і страшного болю. Сіла на камінний поріг і майже тратила розум з горя. Дивила ся отвертими очима і не виділа, слухала і не чула, клала голову в долоні, аби зібрати гадки, а не гадала — лише чувствовала. Серце краяло ся в єї груди. Здавалось їй, що надійшла єї послідна хвиля. На що здала ся єї невтомима пильність, зелізна витревалість, безпримірне пожертвоване, коли нині всьо роздрапують чужі руки, розхапують чужі пальці! Забула о теперішности і гадала лиш о минувшім. — Свояки, приятелі і Тонічка, єї улюблена братаниця, ходили довкола неї, а ніхто ані не подивив ся на неї, не звернув уваги, не спитав, де подіє ся, що зробить з собою. Ніхто ні слівцем не потішив єї. Кождий пильнував себе, де що дасть ся захопити. То було для них важнійше як вдавати ся в пусту розмову з старою, згорбленою бабою. — Свій не змилосердив ся, аж чужий займив ся нею.

При продаваню решти майна звернув увагу на старушку судовий ад'юнкт. Зайшов з нею в розмову, а довідавши ся о що іде, доказав того, що і тітці Франтішці виплачено єї задержану частку вітцівскої спадщини.

Тож то зробив ся рух; немов би в бубон ударив. В одній хвили збігли ся сюди всі і всі самі приятелі. На послідку пригнала ся Тонічка з мужем. Майже вирвали старушку приятелям з рук і напів непритомну зі страху, що з нею діє ся, затягнули єї до себе, впевняючи єї о своїй любві і обіцюючи опіку на старість. Тітка Франтішка не була в того мудра. Добрий місяць тревало, заки всьо порозуміла. З сльозами в очах пригадувала собі раз в раз, що то всьо не сон, лиш дійстність. З радістним серцем приймала ті всі ознаки любви від Тонічки і єї мужа. — Так тревало місяць, заки виплачено їй тих кілька соток спадщини. Старушка налякала ся тількох гроший. Від коли жила, не бачила їх тілько нараз і тому була рада, коли Тоніччин муж сказав їй, що возьме їх до себе і схове, аби не бояла ся о них. Старушка лиш усьміхнула ся.

— Чого би я бояла ся? Я ще й рада з того. Щоби я зробила з тількими грішми? Ще хто в ночи напав би на мене і взяв би гріх на свою душу.

Переписка зі всїми і для всїх.

Ю. Т. знад Потока: До сторожи фінансової ледви чи Вас приймуть, позаяк Ви незадовго будете мусїли ставити ся до войска, а при сторожи фінансовій дивлять ся на то, щоби не збувати ся зараз людий, котрі лише що добре підготовилися до служби. Впрочім треба би Вам внести подане з просьбою о приняте до повітової дирекциї фінансовоїу Вашім повітї, а до подання приложити метрику, сьвідоцтво здоровля від доктора, і сьвідоцтво шкільне. О скілько знаємо, то ледви чи Вас приймуть; длятого лїпше було би, як би Ви вступили до войска, бо чи сяк чи так будете мусїли відбувати службу войскову. По вислуженю у войску зможете тим лекше бути приняті до сторожи фінансової, особливо ще коли дослужите ся у войску якаїсь ранґи. — **П. Т. знад Сяну:** В засадї матурист зі семінариї учительскої міг би бути принятий до служби при зелїзници, але чи був би принятий — то ще питане, котре в кождім поодинокім случаю мусїло би рішати ся. Впрочім для такого кандидата нема вигляду стати урядником зелїзници. Кандидати на урядників мусять мати скінчену техніку або права, всї иншї кандидати мусять бути лиш т. зв. підурядниками (Unterbeamte). Час практики зависить від рода служби, звичайно тревае шість місяцїв. — **Желін. Львів.:** Про найновійшу лїтературу провансальску не можемо Вам на жаль нїчого сказати, бо пе слїдимо за нею. Мусите спитати якого історика лїтератури або профєсора лїтератури. Впрочім провансальска лїтература має значінє більше для специялїста і що так скажемо аматора. Нам здає ся, що Ви несправедливо вкладаєте т. зв. нашим „твердим“ в уста слова порівнаня українсько-рускої лїтератури з провансальскою. О кілько ми знаємо, то они сего не роблять. Наші „тверді“ бачите занадто великі неуки і слабі голови, щоби знали ся аж на провансальскій лїтературі. Они звичайно покликують ся на т. зв. „Plattdeutsch“, про котрий десь щось чули і на мазурский говір, їм ще найблизший. То арґументи тупоумих для ще тупійших, а чоловік всесторонно і основно образований не буде звважати на такі арґументи анї не буде на них відповідати, бо то значило би переливати з пустого в порожне. Чи якась мова має бути лїтературною і чи якийсь нарід має мати свою лїтературу, о тім не рішають анї професори унїверситетів, анї сьвященики, анї ґазетярі, анї учені хочби й з цїлого сьвіта, але природні обставини і потреби. Скоро покаже ся потреба і обставини суть догідні, буде лїтература а з нею і лїтературна мова розвивати ся борзо і всесторонно. Коли єсть лиш потреба, а обставини не сприяють (а так іменно єсть і у нас), то насамперед веде ся борба о язик і лїтература а з нею і лїтературна мова розвивають ся лиш пиняво. — **Мих. Стах. в Суд. Виш.:** В справі ґрунту, відступленого під зелїзницю можна було робити кроки тогди, коли з'їздила комісия на місце. Впрочім не кажете коли то було і де на якій зелїзници. Коли то було на зелїзници званій давнїйше зелїзницею Кароля Людвика, то нинї не може вже й бесїди бути про якусь претенсию до зелїзниці. Але й в иншім случаю була би то справа така, на котру міг би може лиш адвокат щось порадити і то ледви. — **Н. Данчиш. Лука Чортків:** О школї войсковій нема і бесїди, але до ґімназиї можете дістати ся. Нехай Ваш отець старає ся ще тепер перед вакацоиями, щоби Вас приймили до рускої бурси в Терноноли. Там може приймуть безплатно, або за малою доплатою, може в натурі (значить ся, треба буде давати н. пр. бараболь, круп, гороху і т. п.) Звичайно перед вакацоиями розписують конкурси і тогди треба подавати ся. Але добре би було, щоби Ваш отець поїхав около половини червня і там розвідав, бо вже в першій половинї липня (перед 15.) треба би і Вам поїхати до вступного іспиту. — **Ів. Мик. в Тер.:** Годї що радити, бо не знаємо, якого то рода висипка. Може то не висипка, при котрій роблять ся материзуючі міхурцї і струпики, лиш т. зв. угри. В такім случаю пробуйте мити ся зрана лиш теплою водою і добрим тоалетовим милом. Взагалї лїпше мити лице зрана лїтною водою (котру можна загріти собі в самоварі), як студеною. — **Л. К. коло Львова:** Послухайте доброї ради і держіть ся вже того фаху, при якім єсте, лиш старайте ся придбати собі більше знаня. До иншого становища треба иншого знаня, а звідки Ви его возьмете, коли Ви навіть для свого фаху маєте дуже слабе? Не гнївайте ся за то, що покажемо Вам похибки у Вашім листї. Ви пишете н. пр.: ...„складаю наймильшу подяку“. А хтож Вам то сказав, що Ваша подяка „наймильша“? Ви хотїли може сказати: „найщирійшу“ — то Ви можете знати, чи она щира, чи нї. Виходить з того, що не знаєте стилю і не умієте мислити. Або пишете „відповіть“ замість „відповідь (бо каже ся преці „відповідати“ а не „відповітати“). Отже коли Ви не знаєте того, що для Вашого теперішного фаху конче потрібне, то що вдїяли би Ви в иншім фаху, котрого таки зовсїм не знаєте і не учили ся до него? — (Дальші відповіди пізнїйше).

☛ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

Але скоро мала пізнати, що того гріху не поболяла ся і еї улюблена Тонїчка.

Ледви що гроші опинили ся в еї руках, остигла еї печаливість о старушку. Тїтка Франтїшка на тім не пізнала ся, бо й перше не привикла до того, аби їй хто вказував любов. Тому то й не впало їй, що почали здавати на неї всїлякі дрібні роботи.

Так була привикла иншпорити і заглядати по всїх закутинах господарства, що була би собі й сама найшла яку роботу, аби їй час сходив. Але Тонїчка не могла вже старушки стерпіти і радаб була не бачити еї більше. Тому велїла їй доглядати гусий, бо гадала, що так найскорше вижене тїтку від себе. Старушка, згорблена аж до землї, не була годна уганяти ся за гусьми, то з межі на гору, то з гори в долину, бо вже не мала тілько сили, аби переступити каменя на дорозї. Не надавали ся до того еї старі ноги і слабі груди. Тонїчка бачила, що тїтка Франтїшка по цїлоденнім біганиї вечером ледве на ліжко ляже і тїшила ся, що її то навкучить ся і відїйде від них. Однако прийшов на неї більший клопіт — як сама казала — ніж надіяла ся. Тїтка Франтїшка тяжко заболїла. Тонїчка трохи не умерла зі злости. Навіть склянки води неподала недужій. Коли-б не сестра Пепка, була би тїтка Франтїшка не подвигла ся з постели. Дивували ся люди, коли бачили, як Пепка кождого дня бігала від себе до мешканя Тонїчки, аби доглядати недужу тїтку. Говорене було на цїле село. Колиж ті поговірки донесли ся до Тонїчки, она розлютила ся як оса; навіть по сьвященика не хотїла старушцї післати, хоч та просила еї о то.

Тепер показало ся благородне і добре серце Пепки. Почала сварити на Тонїчку і сказала їй, що о нїй люди говорять. Не богато там було похвали і добрих слів. Вкінци не могла собі відмовити приятности, аби не викинути Тонїчку на гнїй, під вікна. І забравши тїтку Франтїшку на плечі, віднесла еї до свого дому.

З того пішло богато неприємностий, ба й грожено в сторони Тонїчки жалобою до суду, однако конець був такий, що все утихло, скоро Пепка почала говорити о тїтчиній спадщинї, котру она зложила у Тонїчки. І було би всьо инакше скінчило ся, але тїтчина доброта була безконечна.

— Що буду еї процесувати — говорила, коли еї сестра Пепка остерігала, аби не вірила Тонїчцї, бо она загарбає еї гроші. — Таж они пильнують моїх гроший.

І на тїм скінчило ся.

Варта сьміху, як ті дві сестри жили. Гроші мали зложені у богатих людий, а самі терпіли найбільшу біду. Однако мимо того нїхто не намовив тїтку Франтїшку, аби поліпшила собі свою бідну старість.

Курс львівский.

Дня 21 цьвітня 1899.	пла-тять	жа-дають
I. Акциї за штуку	зр. кр.	зр. кр.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	381·—	388·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	200·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	290·—	294·—
Акциі гарбарні Ряшів	205·—	212·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	258·—	265·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96·50	97·20
Банку гіпот. 5% преміов.	110·20	110·90
Банку гіпог. 4½%	100·00	100·70
4½% листи застав. Банку краєв.	—.—	—·—
4% листи застав. Банку краєв. .	98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	97·50	98·20
„ „ 4% льос. в 41 літ.	97·50	98.20
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	95·90	96·60
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·10	98·80
Облїґи ком. Банку кр. 4% II ем.	102·50	—·—
„ „ „ „ 4½%	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	104·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·20	97·90
„ м. Львова 4% по 200 кор.	94·50	95·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	27·—	28·58
Міста Станиславова	53·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	20·30	20·70
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	11·30	11·70
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	28·—	—·—
Базиліка (Курс віденьский)	7·—	7·30
Joszif (Курс віденьский)	3·70	4·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·64	5·74
Рубель паперовий	1·27	1·28
100 марок німецких	58·80	59·10
Доляр америк.	2·40	2·50

Торг збіжевий.

Львів дня 21 цьвітня: Пшениця 9·25 до 9·50 зр.; жито 7·— до 7·50; ячмінь броварний 6·50 до 7·50; ячмінь пашний 5·50 до 6·—; овес 6·25 до 6·50; ріпак 11·— до 11·25; горох 6.— до 6·50; вика 5·— до 5·50; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·— до 5·50; гречка 7.50 до 8.50; конюшина червона галицка 45·— до 55·—; шведска 50·— до 55·—; біла 30·— до 50·—; тимотка 17·— до 20·—; ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·— до 5·50; нова 5·— до 5·50; хміль —·— до —·—

Надіслане.

(За рубрику „Надіслане“ редакция не бере одвічальности на себе).

Візванє!

До особи, котра з мого зізволеня випозичила 2 томи історії „Богдан Хмельницкий“ яко мою власність від Вп. п. Витвицкого, управителя школи в Гаврилївці, а котрі то книжки до тепер не була ласкава за 2 роки перечитати і або менї або Вп. Витвицкому і без подяки хотьби навіть і на мій кошт відослати, взиваю сею дорогою, щоб до 14 днів менї відослала, бо в разі противнім буду змушений імя тої особи, в сїй самій ґазетї опублікувати, щоб памятала, що не годить ся чиєїсь чемности надуживати.

Николай Басайчук, в Надвірній.

За редакцию відповідає: Адам Крахолецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).